

▶ 16 Agosto, 2015

Carles Duarte i Montserrat

POETA

FESTIVALS

Catalunya és un país de festivals. Sembla una frase feta, un tòpic recurrent, però les dades són eloqüents: al nostre país se celebren cada any 365 festivals, amb fetes tan destacades en el calendari com el Festival Grec de Barcelona o el Temporada Alta de Girona, per citar-ne dos de ben coneguts. Hi ha festivals durant tot l'any.

Però el pic de l'activitat es concentra a l'estiu, quan força municipis que constitueixen destinacions turístiques presenten una proposta artística integrada per actuacions englobades sota una mateixa denominació.

Per al sector turístic es tracta d'una ampliació de l'oferta per fer-la més diversa i més atractiva, reforçant-ne una dimensió cultural apreciada per nombrosos turistes, com demostren els visitants de la Sagrada Família o la Pedrera a Barcelona, del Teatre-Museu Dalí de Figueres o dels museus arqueològics de Tarragona o d'Empúries. Per als cantautors i les formacions de diversos registres els festivals són una oportunitat idònia per donar a conèixer els seus últims treballs. I el públic de vacances, més lliure d'horaris prefixats, hi pot dedicar un temps de lleure que durant la resta de l'any és més limitat.

Els Festivals d'estiu a Catalunya són, doncs, una fórmula d'èxit, que sovint es

tendeix a imitar. Ara bé, no haurien de convertir-se en una segona versió de les tradicionals Festes Majors, on és fonamental que les manifestacions de la cultura popular (sardanes, gegants, castells, diables, bastons,...) tinguin un protagonisme destacat, sense negligir-hi naturalment els concerts i altres activitats que contribueixen a encarnar l'esperit que aglutina els convilatans d'un municipi. I des d'un punt de vista artístic no és recomanable que, malgrat l'èxit de casos tan emblemàtics com el de Cap Roig, els Festivals esdevinguin com a norma un aiguabarreig d'estils heterogenis.

Són representatives, per l'ambició i la consistència que hi queden reflectides, convocatòries com l'excel·lent Festival de Torroella de Montgrí, dedicat a la música clàssica i amb incursions cap al jazz, el de Peralada, que incorpora el component operístic o la dansa, o els més especialitzats i d'una qualitat exemplar com el Pau

Casals del Vendrell, la Schubertiada de Vilabertran, el Festival de Música Antiga dels Pirineus o el Festival de Música Antiga de Poblet, concebut a l'entorn d'un dels més grans dels nostres músics, **Jordi Savall**.

També són d'un evident interès els festivals que es plantegen un discurs propi, on conflueixen la música, les conferències, les exposicions d'arts visuals, el cinema,... a l'entorn d'una temàtica definida, com pot ser el Portalblau de l'Escalade, que, a tocar d'Empúries, sorgeix d'una vocació mediterrània que relliga amb el llibre clàssic de **Lluís Nicolau d'Oliver**, *El pont de la mar blava*.

Quan parlem de festivals, sorgeix tot seguit el debat sobre el pes que hi han de tenir els vessants comercials i la implicació que hi han d'assumir la iniciativa privada i les institucions públiques: un equilibri sempre difícil, però desitjable, per assegurar-ne la continuïtat.